

Wij waren nog altijd in het putteken van de winter. Enkele koene vaarders gewaagden het reeds om aan de afdalingen deel te nemen. De pioniers trotseerden de sneeuw en de koude om zich ergens in een onbekend dorpje in de Ardennen af te sloven.

De Eerst die mocht starten was Guido Kuppens. Na een zeer goede start verbleekte hij wel even toen hij de eerste bruisende waterval in het zicht kreeg. Hij vatte al zijn moed bijeen en nam zeer gezwind de hindernis. Een half uurtje later vernamen wij van de manager Henri Klok dat Guido er met een nat pak van af gekomen was. Naderhand verklaarde hij in een vraaggesprek dat werd afgenomen door de overige clubleden gekapseist te zijn in een simpele bocht. Maar ja de beste breidster laat wel eens een steek vallen.

Toen was het de beurt aan Jos om te vertrekken. Hij werd nog niet bij de besten gerekend want hij moest starten bij de seiors. Vanaf het begin begon Jos tegen een hels tempo te paddelen. Hij was reeds menige tegenstander voorbij gevaren. vooral de hollanders moesten er aan gelooven. Ongeveer half koers werd hij op een brugje opgewacht door enkele supporters. Jos begint te schreeuwen dat zijn boot vol water is gelopen. Den Henri vliegt in paniek naar beneden. de anderen hadden ook geraden dat er hulp moest geboden worden? In het eindklassement werd hij uiteindelijk nog 12 op één minuut van de overwinnaar.

Fideel had het beter bekeken. Hij liet zich reeds bij de start onslaan. Met een ijskoudpak voer hij toch de wedsrijd uit. Fiel toch, op u hadden wij onze hoop gesteld om de Neerpeltse triomf te behalen.

Voor zijn broer Michel verliep de wedstrijd toch een beetje gunstiger. Hij passerde elke hindernis zonder de minste moeite. Hij wist wel waarom, zijn charmant vrouwtje stond overal klaar met het fotoapparaat om zijn heldendaden voor het nageslacht vast te leggen.

Guido Bax deed goed zijn best. Hij voer de wedstrijd uit zonder ongelukken en werd nog 26 ste. Hij was wel moe op het laatste maar daar mag een vaarder niet tegen opzien. De wedsrijd kreeg nog een staartje toen iedereen naar huis wilde keren na de uitslagen. De kleine Erik begint plots heel hard te lachen. Den Henri vraagt hem of hij zot geworden is. Nee dat niet, maar nonkel Henri was vernist. Na lang zoeken werd hij dan toch gevonden. Nu konden allen met een gerust gemoed huiswaarts keren.